

бралъ, че тая мома е много умна и тръгналъ да я иска за снаха. Стигналъ въ селото и отишълъ право у момини. Татко ѝ го нѣмало. Момата посрещнала госта, а той я запиталъ:

— Скоро ли ще дойде татко ти?

— Ако върви полека, ще дойде скоро, а ако бърза, ще се забави, — отговорила момата.

Следъ малко дошълъ и баща ѝ. Отъ дума на дума, гостътъ казалъ защо е дошълъ. Бащата на момата се съгласилъ и уговорили кога да стане сватбата.

На тръгване свекърътъ попиталъ момата:

— Защо ми каза ти, че баща ти ще дойде по-скоро, ако върви полека, а ако бърза, ще се забави?

— Така е. Ако бърза, може да счупи колата и повече да се забави, отколкото, ако кара полека и внимателно, — отговорила момата.

Следъ недѣля-две направили сватбата.

II

Минало се време. Еднажъ разбойници хванали свекъра, закарали го въ гората и поискали откупъ за него.

Старецътъ имъ казалъ:

— Идете у дома и кажете на снаха ми да ви нагости, да ви напои и да ви заведе у зимника, гдето стоятъ паритѣ... Вземете си колкото искате... Ще ви моля само да кажете още на снаха ми да нахрани кучетата и прасцитѣ.

Разбойниците се зарадвали, отишли у дома му и направили всичко на снахата.

Тя казала:

— Всичко що е поржчалъ свекъръ ми, ще извърша. Нахранила ги, напоила ги хубаво, па имъ казала:

— Елате сега и си вземете колкото пари искате!

Тѣ се полакомили и влѣзли всички въ зимника. А тя дръпнала вратата отвънъ и я затворила.

После свикала селянитѣ и имъ рекла:

— Свекърътъ ми поржча да нахраня кучетата и прасцитѣ. Пъленъ е зимникътъ съ кучета и прасци, страхъ ме е да го отворя.

Селянитѣ грабнали пушки и избили разбойниците. После отишли въ гората и освободили свекъра ѝ.